

Vanuit de historische locatie Kraantje Lek vertrok een kleine stoet klassieke rallyauto's richting het Noord-Hollandse land. Voor de derde editie van De Kraantje Lek Revival, om de Maus Gatsonides Trofee.

KRAANTJE LEK REVIVAL 1 maart Overveen – Overveen

KRAANTJE LEK – je kunt er heerlijke pannenkoeken eten – is al een oud en gevestigd etablissement. In de achttiende eeuw haalden Zandvoortse vissersvrouwen er een borreltje en volgens de overlevering haalden Haarlemse vrouwen hun baby's uit de holle boom naast de herberg. Voor ons deelnemers was het belangrijker dat Maus Gatsonides, de beroemde rallyrijder, er al in de jaren '50 rondritten van start liet gaan. Vertrekken bij Kraantje Lek en dan een rit door Noord-Holland volgens het routeboek en weer

eindigen bij het startpunt. Wie het eerst terug was, had gewonnen. Zo simpel was het. Dit tot groot ongenoegen van de lokale hermandad.

Gatsonides was een goed coureur, hij kon verschrikkelijk snel rijden. Daarnaast was hij enorm competitief, winnen was belangrijker dan alles. En als het niet goedschiks kon dan moest er een omweg – of juist een kortere weg – gevonden worden. Maus hield wel van een beetje kattenkwaad. Zo kregen de Kraantje Lek-rondritten in de jaren '50 naam en faam.

Jaren later werden de ritten van Maus nieuw leven ingeblazen. Vier enthousiaste mannen organiseerden een Revival waarin de deelnemers streden om de Maus Gatsonides Trofee. In hun optimisme maakten ze er een wissel-trofee van, ze verwachtten de wedergeboorte van een traditie. Voorlopig is dat goed gegaan, 2020 was alweer de derde editie.

Het startveld was niet groot, maximaal tien tot vijftien equipes. Dat was de opzet, de rally

moest klein, knus en intiem blijven, net zoals de ritten van Maus. Uiteraard was het geen race om de snelste tijd, dat gaat tegenwoordig niet meer. Het routeboek leidde de deelnemers met bol en pijl langs een mooie route waarbij het wedstrijdelement gevormd werd door fotoherkenning, quizvragen en de bekende nummerbordjes langs de weg.

Officieel is de rally bestemd voor auto's uit de tijd van Gatsonides, dus van vóór 1954. Ron Schoonderbeek in zijn Jaguar XK120 en Edwin Groen in een Bugatti Type 35 vertegenwoordigden die groep. De rest was klassiek en iets minder oud, maar wat gaf het. Maus zelf zou beslissen een oogje toegeknepen hebben.

De derde versie kende weer bijzondere deelnemers. Voor de actiefotografie reden we voor de start mee met enkele deelnemers. We begonnen met de Peugeot 403 die met Frans Schoonderwoerd en Peter van de Merwe in 2014 de Mille Miglia heeft uitgereden. Dit model deed in 1957 mee aan de oorspronkelijke Mille Miglia toen dat nog een *roadrace* was. Als we een stukje meerijden in de Peugeot, blijkt dat een slimme keuze te zijn: de auto biedt veel comfort en is relatief stil.

Na de Peugeot volgde de Saab 96 van Joris Bergsma. Hij heeft de auto nog niet zo heel lang en zit nog in een verbeteringsproces. Na aankomst dook hij eerst onder de motorkap om nog even wat afstelwerk te doen. "De driecilinder tweetakts van Saab zijn best lekkere motortjes, maar vereisen goed onderhoud en een juiste afstelling", aldus Joris. Het interieur is smal, de zithouding best prima. "De auto is goed handelbaar, maar je moet geen hele gekke dingen doen, zoals Erik Carlsson, die de auto's zo door bochten smeedt dat hij geregeld op z'n dak belandde." Joris houdt het bij gewoon pittig rijden. Na de Saab reden we met Ron Schoonderbeek mee in zijn fraaie Jaguar XK120. Een compleet andere ervaring, wat een *power* zit er in de bekende 3,4-liter zescilinder. Soepel schakelde Ron door de verzetten heen terwijl de XK vlotjes versnelde. Met een beetje fantasie zou je ermee naar Le Mans willen, waar dit model ooit winnaar was.

Tot slot reden we mee met Edwin Groen in zijn Bugatti Type 35. We warmden de auto op nadat hij van de trailer was gereden. Met een diepe, heftige ronk sloeg de motor aan. De ruimte voor de passagier was beduidend krappert dan in de

XK120, schouder van rijder en passagier hingen buitenboord. Voor de rijder handig, want dan kan hij de versnellingshendel buiten de koets beter bedienen. Het was zwaar werken voor de bestuurder. Zo'n Bugatti-motor geeft een geweldig metalig geluid en de kleine vertraging die de kettingaandrijving heeft, maakt het rijden in zo'n *pre-war* auto heel bijzonder.

Inmiddels was het tijd om te beginnen. De organisatoren hadden veel tijd besteed aan de route en hadden geprobeerd hem even uitdagend te maken als Gatsonides dat vroeger deed. De equipes verlieten Overveen om de minuut en via binnenwegen en een lastige wegomlegging – en ondertussen zoeken naar foto's – kwamen ze een uurtje later aan bij buitenplaats Beeckestijn. Door de plezierige samenwerking met Natuurmonumenten en boswachter Eveline Blok mochten de automobielen voor het statige landhuis geparkeerd worden. In de brasserie deden vervolgens de eerste mooie verhalen al snel de ronde.

Het tweede deel van de route bracht de deelnemers, via een ingewikkelde fotoproef in plaats van de bekende 'bol-pijl,' via Durgerdam naar Broek in Waterland waar de koffie in een

gezellige Italiaanse 'huiskamer' prima smaakte. De route langs de Zuiderzee was oer-Hollands en prachtig.

Na de lunch reden de equipes via De Rijk en West-Grafdijk over dijkjes en smalle weggetjes naar het land van Leeghwater. De Bugatti werd niet meer gezien. Was Edwin met zijn Argentijnse lawaaiorgel door de witte broeders afgevoerd? Nee, de Bugatti stond 'gewoon' even zonder benzine en twee bougies weigerden hardnekkig mee te werken. Via twee pontjes reden de deelnemers terug naar Overveen.

Rond de klok van 18.00 uur waren alle equipes binnen en kon er begonnen worden met het afsluitende diner en de prijsuitreiking. En die was erg spannend. Ron en Yvonne met hun XK120 wonnen de derde editie en de Maus Gatsonides Trofee, gevolgd door de Citroën DS van Auke en Lydie (zij misten slechts vier foto's en/of bordjes) en op nummer drie Jeroen en Maarten met de winnende BMW 2002 ti van afgelopen jaar. De 'Acceleratieprijs' is naar de Bugatti gegaan, de 'Wind in de Rug Trofee' naar de Austin-Healey van Nico van Dord en de troostprijs naar de TVR van Ad.

